אלו דברים פרק ששי פסחים סו.

מסורת הש"ס

אמר לו רבי עקיבא או חילוף. או אני אחליף הדין דפסיטא לי דהזאה מעכבא וילפינן בקל וחומר מינה לשחיטה שתעכב: **במועדו.** ויעשו בני ישראל את הפסח במועדו: **הכא לי מועד לאלו.** שיהא זמן קבוע להן כמה שקבוע לשחיטה הילכך כיון דלא קביע להו זימנא ומצי למיעבד להו מאתמול לא דמו והזאה נמי לאו מגופיה דפסח היא ולא כתיב בה מועד: **גמ' הלכה זו.** שפסח דומה שבת: **בני בתירה.** בתיאים היו: **אמר להן.** הללו: **וכי פסח אחד יש לנו שדוחה את השבת והלא יוסר ממאתים פסחים יש לנו שדוחין את השבת.** כלומר יותר ממאתים קרבנו' יש שדוחין שבת בשנה בכל שבת ושבת מרבעה כבשים שנים לתמידים ושנים למוספין הרי מאתים לבד שבת שבתוך פסח ובתוך החג שקריבין בהן מוספי היום שבעת טלאים בפסח ואחרבעה עשר לחג: **מה מועדו הנאמר כאמיד.** ולקמיה פריך תמיד גופיה מנא להו: **והיה יושב ודורש.** כדרך שהנשיא עושה: **מקנטרן.** לשון קינטרה ועלבון. קונטנדי"ר בלע"ז: **מהו.** הכאת סכין איזה דומה דהא אפשר למיעבד מאתמול ומה יעשה: **שמעתי ושכחתי.** לקמן מ"ב מפרש טעמא: **בני נביאים הן.** ותלאו מה יעשו: **לאמר.** באחרבעה עשר בשבת: **שפסחו עלה פחב לו בגמרו.** את הסכין: **ומי שפסחו גדי.** שאין לו אמר אלא שיער שאין יכול לתוחבו בגמרו מחב לו בין קרניו ואין זה משאוי לעבור עליו משום שביתת בהמתו דלאו אורחיה בכי האי מלאכה וכענין זה הביאו סכיניהן: **ראה.** הלל זה המעשה שעשו: **ונזכר הלכה.** כך שמעתי: **כך מקובלני.** שכך הלכה כמו שעשו אלו: **פסח נמי כתיב ביה במועדו.** ולא שמעת לי מיניה ומתמיד ילפת ליה אלא על כרחיך מדבעית למילף מתמיד לא משתמע להו דחיית שבת דאמרי במועדו דקאמר בזמן התירא קאמר הכא בתמיד נמי לא משמע להו ומנא ליה: **אלא אמר קרא.** במוספין עולת שבת בשבתו על עולת התמיד לבד מעולת התמיד אלמא תמיד נמי דחי: **אמר מר ועוד קל וחומר כו' ופרכוה.** מהא פירכא שכן כליל שכן תדיר: **וכי מאחר דגמיר.** מרבותיו שגזירה שוה זו לכך בהה דקיימא לן אין אדם דן גזירה שוה מעצמו אלא אם כן נתקבלה ובאה מסיני דדילמא קרא למילתא אחריתי אתא וכיון דהוא כך קיבל הרי הוא כמו שנכתב בגופו בפירוש ולמה ליה קל וחומר שהוא דבר סברא מדעתו ומלבו: **הכי קאמר נהי דגזירה שוה לא גמריפו.** מרבותיכם גזירה שוה לריכה רב לאין אדם דן גזירה שוה מעצמו אלא אם כן למדה מרבו אלא קל וחומר כו': **אמרו לו קל וחומר.** דאית ביה לא דיינינן דפריכא הוא כדאמרן שכן תדיר: והא

מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת. ולקמן יליף מעל עולת התמיד תימא דבמעתין לא דרים ממשמעות דמועדו וכן הא דפסח דחי טומאה ילפינן לקמן מאים אים אים נדחה ואין ליכור נדחין ובתמיד ילפינן מג"ש דמועדו מועדו ובפרק בילד לולין (לקמן דף עז.) משמע דדרים לה ממשמעות דמועדו דתניא וידבר משה את מועדי ה' מה ת"ל לפי שלא מלינו בכל התורה שנאמר בהן מועדו אלא בפסח ותמיד מועדו אפי' בשבת מועדו אפילו בטומאה שאר קרבנות מנין משמע דממשמעות' דמועדו דרים ועוד דקאמר התם ולריכי דאי כתב רחמנא תמיד שכן תדיר וכלילי אבל פסח לא ואי כתיב פסח שכן כרת ואי מגזירה שוה ילפינן מה לריך לגריכותא הא אינטריך מועדו דתמיד משום טומאה ודפסח משום שבת אלא ואלי ממשמעותא דמועדו דרים וע"כ תנאי היא ועוד בפ' ר' ישמעאל במנחות (דף עב.) דרש ש) שמי הלחם דדחו שבת מתקריב תקריב אפילו בשבת ואפילו בטומאה ולפי שמעתין מלי למילף בג"ש דמועדו מפסח ותמיד או ממשמעותא כמו בילד לולין (לקמן דף עז.):

תוחב לו בצמרו. וא"ת י) והא בעי כלי שרת כדילפינן בפ' דם חטאת (זבחים דף לז:) ויקח את המאכלת ויש לומר שהקדישום השתא משמע בשמעתין דיש איסור רשות הרבים בילושלים וקשה דאמרינן בפ' קמא דעירובין (דף ו:) ירושלים אלמלא דלתותיה נעולות בלילה חייבין עלי' משום רשות הרבים ולאו דוקא נעולות אלא לאיות לנעול כדמסיק התם ומיהו ר"י דהכא לאחר שנפרלו בה פרלות וכי האי גוונא משני בפרק בתרא דעירובין (דף קא.) אמילתא אחריתי ל):

מה לתמיד שכן תדיר. ותימה ומילף מביניהו דתמיד ומילה או משמי הלחם ל) (גרילה) דדחו שבת: והא

אמר לו רבי עקיבא או חלוף מה אם הזאה שהיא משום שבות אינה דוחה את השבת שחיטה שהיא משום מלאכה אינו דין שלא תדחה את השבת אמר לו ר' אליעזר עקיבא עקרת מה שכתוב בתורה יבמועדו בין בחול בין בשבת אמר לו רבי הבא לי מועד לאלו במועדו לשחיטה ג)כלל ג)אמר רבי עקיבא כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת שחיטה שאי אפשר לעשותה מע"ש דוחה את השבת: **גמ'** תנו רבנן הלכה זו נתעלמה מבני בתירא ד)פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת שכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו אמרו כלום יש אדם שיודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו אמרו להם אדם אחד יש שעלה מבבל והלל הבבלי שמו ששימש שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון ויודע אם פסח דוחה את השבת אם לאו שלחו וקראו לו אמרו לו כלום אתה יודע אם הפסח דוחה את השבת אם לאו אמר להם וכי פסח אחד יש לנו בשנה שדוחה את השבת והלא הרבה יותר ממאתים פסחים יש לנו בשנה שדוחין את השבת אמרו לו מנין לך אמר להם נאמר מועדו בפסח ונאמר ב)מועדו בתמיד מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת אף מועדו האמור בפסח דוחה את השבת ועוד ק"ו הוא ומה תמיד שאין ענוש כרת דוחה את השבת פסח שענוש כרת אינו דין שדוחה את השבת ה)מיד הושיבוהו בראש ומינוהו נשיא עליהם והיה (ו) דורש כל היום כולו בהלכות הפסח התחיל מקנטרן בדברים אמר להן מי גרם לכם שאעלה מבבל ואהיה נשיא עליכם עצלות שהיתה בכם שלא שמשתם שני גדולי הדור שמעיה ואבטליון אמרו לו ר' שכח ולא הביא סכין מע"ש מהו אמר להן הלכה זו שמעתי ושכחתי אלא הנח להן לישראל אם אין נביאים הן בני נביאים הן למחר מי שפסחו טלה תוחבו בצמרו מי שפסחו גדי תוחבו בין קרניו ו)ראה מעשה ונזכר הלכה ואמר א)כך מקובלני מפי שמעיה ואבטליון אמר מר נאמר מועדו בפסח ונאמר מועדו בתמיד מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת אף מועדו האמור בפסח דוחה שבת ותמיד גופיה מנלן דדחי שבת אילימא משום דכתיב ביה במועדו פסח נמי הא כתיב ביה במועדו אלא מועדו לא משמע ליה הכא נמי מועדו לא משמע ליה אלא אמר קרא ז)עולת שבת בשבתו על עולת התמיד מכלל [עולה] דתמיד קרבה בשבת אמר מר ועוד ק"ו ומה תמיד שאין ענוש כרת דוחה את השבת פסח שענוש כרת אינו דין שדוחה את השבת איכא למיפרך מה לתמיד שכן תדיר וכליל ק"ו אמר להו ברישא ופרכוה והדר אמר להו גזירה שוה וכי מאחר דגמר גזירה שוה ק"ו למה לי אלא לדידהו קאמר להו בשלמא גזירה שוה לא גמריתו ו)דאין אדם דן גזירה שוה מעצמו אלא ק"ו דאדם דן מעצמו איבעי לכו למידן אמרו ליה קל וחומר פריכא הוא: אמר מר למחר מי שפסחו טלה תוחב לו בצמרו גדי תוחב לו בין קרניו והא

מה מועדו האמור בתמיד דוחה את השבת. ולקמן יליף מעל עולת התמיד תימא דבמעתין לא דרים ממשמעות דמועדו וכן הא דפסח דחי טומאה ילפינן לקמן מאים אים אים נדחה ואין ליכור נדחין ובתמיד ילפינן מג"ש דמועדו מועדו ובפרק בילד לולין (לקמן דף עז.) משמע דדרים לה ממשמעות דמועדו דתניא וידבר משה את מועדי ה' מה ת"ל לפי שלא מלינו בכל התורה שנאמר בהן מועדו אלא בפסח ותמיד מועדו אפי' בשבת מועדו אפילו בטומאה שאר קרבנות מנין משמע דממשמעות' דמועדו דרים ועוד דקאמר התם ולריכי דאי כתב רחמנא תמיד שכן תדיר וכלילי אבל פסח לא ואי כתיב פסח שכן כרת ואי מגזירה שוה ילפינן מה לריך לגריכותא הא אינטריך מועדו דתמיד משום טומאה ודפסח משום שבת אלא ואלי ממשמעותא דמועדו דרים וע"כ תנאי היא ועוד בפ' ר' ישמעאל במנחות (דף עב.) דרש ש) שמי הלחם דדחו שבת מתקריב תקריב אפילו בשבת ואפילו בטומאה ולפי שמעתין מלי למילף בג"ש דמועדו מפסח ותמיד או ממשמעותא כמו בילד לולין (לקמן דף עז.):

תוחב לו בצמרו. וא"ת י) והא בעי כלי שרת כדילפינן בפ' דם חטאת (זבחים דף לז:) ויקח את המאכלת ויש לומר שהקדישום השתא משמע בשמעתין דיש איסור רשות הרבים בילושלים וקשה דאמרינן בפ' קמא דעירובין (דף ו:) ירושלים אלמלא דלתותיה נעולות בלילה חייבין עלי' משום רשות הרבים ולאו דוקא נעולות אלא לאיות לנעול כדמסיק התם ומיהו ר"י דהכא לאחר שנפרלו בה פרלות וכי האי גוונא משני בפרק בתרא דעירובין (דף קא.) אמילתא אחריתי ל):

מה לתמיד שכן תדיר. ותימה ומילף מביניהו דתמיד ומילה או משמי הלחם ל)(גרילה) דדחו שבת: והא

עין משפט נר מצוה

ב א מיי' פ"ח מהלכות קרבן פסח הלי' יט:

לעזי רש"י

קונטנדי"ר [קונטרדיי"ר]. להעליב.

רבינו חננאל

ת"ר הלכה זו נתעלמה מבני בתירא פעם אחת חל ארבעה עשר להיות בשבת אמרו לו להלל הזקן פסח דוחה את השבת אי לא. אמר להן וכי פסח אחד יש לנו שדוחה את השבת והלא יותר ממאתים פסחים דוחין את השבת כו'. ירושלמי אית תנא תני מאה פסחים ואית תנא תני דתני מאתים אית תנא תני שלש מאות. מאן דתני מאה תמידי שבת, מאן דתני מאתים תמידין ומוספין של שבתות. מאן דתני ג' מאות מוסיף של ראשי חדשים ושל ימים טובים וכו'. אמר מר נאמר במועדו בפסח ונאמר במועדו בתמיד מה זה דוחה שבת דכתיב עולת שבת בשבתו על עולת התמיד אף פסח דוחה שבת וכו' ועוד קל וחומר וכו', הכי קאמר להו נהי דגזרה שוה לא גמיר לכו דאין אדם דן גזרה שוה מעצמו אא"כ קיבלה מרבותיו. אבל היה לכם לדון קל וחומר. דאדם דן קל וחומר מעצמו. אמרו לו ק"ו איכא למיפרך מה לתמיד שכן כליל שכן תדיר. מיהו לנשיא עליהן התחיל לקנטרן בדברים. ומשני שנתיהר נתעלמה ממנו ההלכה.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com